

CANVI DE GOVERN PER A AFRONTAR LES CRÍTiques SOCIALS

Felipe González els vol fidels

Canviar ministres no és solament substituir unes persones demostradament incompetents o cremats en el càrrec per unes altres presumptament eficaces. És també conservar l'equilibri entre les diverses ales socialistes i els sectors acostats. El *felipisme* és un terreny de ningú, o de tothom, segons es miri, en el qual coincideixen les diverses famílies i hi poden conviure. Des del començament, en els successius governs socialistes han treballat ministres *boyeristes*, seguidors de la doctrina ortodoxa i liberal de Miguel Boyer i encapçalats ara per Carlos Solchaga; ministres *guerristes* acos-

La lleialtat a Felipe González és la virtut principal d'alguns dels homes i dones que han entrat a formar part del nou govern socialista. La resta, Jorge Semprún, Rosa Conde i Claudio Aranzadi, tenen com a missió obrir el projecte socialista als sectors feministes, intel·lectuals i tècnics.

Josep M. Sanmartí

trionfaren les tesis neosocialdemòcrates d'Alfonso Guerra i de Txiqui Benegas. Es tracta de ressuscitar l'estat del benestar amb certs retocs (la incorporació de la tecnologia, per exemple). Per tant, en principi aquest equip haurà de dur a la pràctica les promeses presidencials de flexibilitzar la política social, almenys des del punt de vista pressupostari. Cal dir que el mateix dia del nomenament dels nous ministres, els sindicats es trobaven amb noves propostes liberalitzadores del govern i que dos dies abans el ministre Carlos Solchaga insistia en els seus punts de vista sobre la contenció salarial i sobre

Rosa Conde, Claudio Aranzadi i José Luis Corcuera.

tats al vice-president Alfonso Guerra, controlador absolut de l'aparell del partit i guanyador indiscutible del XXXI Congrés del PSOE, i ministres *ugetistes*, procedents de la UGT. Ara es pot parlar d'un bloc nou de difícil adscripció i que es caracteritza per la seva lleialtat al president Felipe González. És el cas de José Barrionuevo o de Joaquín Almunia.

Doncs bé, la pugna entre els tres blocs, que fou extraordinàriament dura arran de la crisi de juliol de 1985, s'ha reduït aquesta vegada a una estreta vigilància entre *guerristes* i *boyeris-*

tes, que han mantingut les posicions respectives, amb un lleuger avantatge per als homes d'Alfonso Guerra. Tanmateix, Carlos Solchaga conserva el control de la decisiva àrea econòmica i ha sabut col·locar un antic col·laborador seu, Claudio Aranzadi, en el lloc del caigut Carlos Croissier a la cartera d'Indústria.

Aplicar el XXXI Congrés

La consigna general que sembla que rebrà aquest nou gabinet és la d'aplicar els acords del XXXI Congrés, on

la conveniència d'abaratir els acomiadaments. Els sindicalistes encara s'arrenquen els cabells d'ira... Si més no aquesta nova orientació —no es pot parlar de canvi de línia o de política— subratllarà la importància d'alguns departaments fins ara menystinguts, especialment el de Transports i Comunicacions.

Aquest ministeri és clau, tant pel que fa la millora tan reclamada dels serveis, com per a preparar i celebrar els grans esdeveniments del 1992. No és estrany, doncs, que Felipe González hagi tret un polític gris (Abel Caballero) sense re-

sultats tècnics remarcables i hi hagi posat un home d'absoluta confiança, José Barrionuevo.

Corcuera més Múgica

En efecte, l'entrada de dos bascos, a Interior (José Luis Corcuera) i a Justícia (Enrique Múgica), fa pensar que el president desitja nous aires en la lluita antiterrorista, sobretot quan sembla que s'acosta altra vegada una represa de les converses amb ETA i potser la planificació del final de la lluita armada. Corcuera i Múgica són dos bascos *practicants*, que es caracteritzen per la seva actitud dialogant i que coneixen bé la realitat política i social d'Euskadi. Almenys allà s'esperen novetats per part dels nuclis nacionalistes. La lògica alegria dels bascos es completa amb un tercer ministre, el d'Indústria (Claudio Aranzadi), procedent d'aquell territori. Els bascos consideren que la política industrial dels darrers ministres ha estat nefasta per als interessos eco-

govern està pensat per a guanyar les eleccions del 1990, que en principi es presenten molt més complicades que les anteriors per als socialistes.

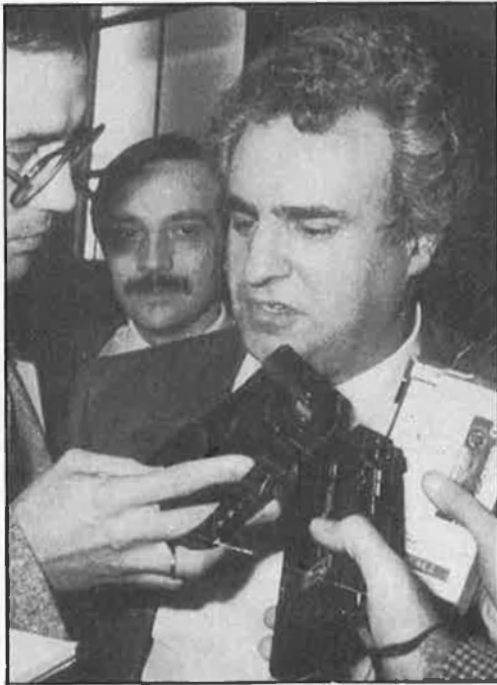
La UGT hi fa morros

Ara bé, José Luis Corcuera i Matilde Fernández són els dos principals dissidents de la UGT i s'han destacat per defensar els punts de vista del govern dins del sindicat. Això mateix li costà una brusca defenestració a Antonio Puerta i una moció de reprovació a Matilde Fernández, secretària general de la poderosa federació de Químiques. Corcuera se n'anà de l'executiva després d'agafar-se de les solapes amb Nicolàs Redondo. El PSOE el respescà i ara ha fitxat pel govern. Per un costat, això té tot l'aire de premiar la dissidència ugetista, però ¡atenció! les carteres que ocupen Corcuera i Matilde Fernández no han de mantenir relacions molt estretes amb la UGT i, d'altra banda, als sindicats els interes-

exemple, la presència de dues dones (Matilde Fernández i Rosa Conde), és a dir, el 30 per cent dels canvis fets, o el 10 per cent del conjunt del gabinet.

El detall és que són les dues primeres dones que entren en un govern socialista. Hi ha tres independents: Claudio Aranzadi, Jorge Semprún i Rosa Conde. Tots tres acostats al PSOE, això sí, però que poden ser útils al poder a l'hora de dir que volen penetrar en els sectors feministes, intel·lectuals i tècnics. Semprún, una de les poques grans sorpreses, es troba amb un ministeri de Cultura sense competències, ja que fins i tot perd Esports, que se'n van a Educació, seguint Javier Solana. Semprún ha de fer un paper decoratiu, ja que el 92 serà preparat entre Educació i Transports principalment. Semprún és descendent dels Maura, una família mallorquina que destacà en política a començaments de segle.

A primera vista, no sembla que el nou govern hagi de modificar molt les

Matilde Fernández, Enrique Múgica i Jorge Semprún.

nòmics d'Euskadi. Ara veuen un doble raig de llum.

José Luis Corcuera i Enrique Múgica havien *sonat* anteriorment com a possibles ministres, però per a unes carteres diferents a les que se'ls ha assignat. Tots dos vénen de l'executiva federal del PSOE, juntament amb una de les dues dones que entren en el nou gabinet, Matilde Fernández. Aquest desembarcament del partit en el govern ha de donar fluïdesa a les relacions entre els dos organismes i ha de garantir l'aplicació de l'esmentada política social. Sembla molt clar que aquest nou

sa més —segons diuen— la política que no les persones. Fins i tot se sentiren elogis cordials per a Fernández des dels despatxos del carrer San Bernardo de Madrid. Algun malpensat digué que Felipe González li havia fet el remodelatge de l'executiva ugetista a Nicolàs Redondo i que aquest li havia d'estar agraït.

Dones i independents

Hi ha altres trets característics d'aquest nou govern, però políticament tenen menys importància. Per

relacions entre els Països Catalans i el poder central. Els tres principals interlocutors, Felipe González, Joaquín Almunia i Carlos Solchaga, continuen en el seu lloc. Pot haver-hi novetats pel que fa al funcionament de la Junta de Seguretat de Catalunya, en un atzucac des de fa temps, i al desplegament dels mossos d'esquadra. I poca cosa més.

I un detall final: Felipe González ha creat un Ministeri d'Afers Socials tres o quatre dies després que Jordi Pujol establís una Conselleria de Benestar Social. Coses de la política... □